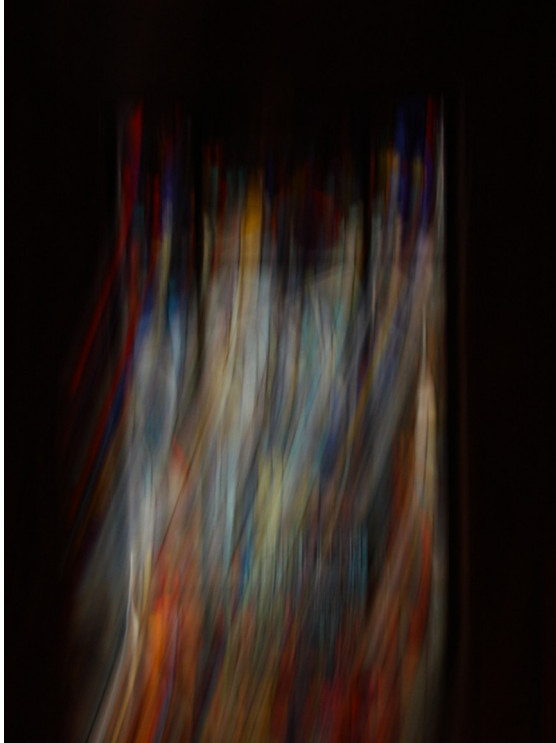

Adam Kielbasiewicz

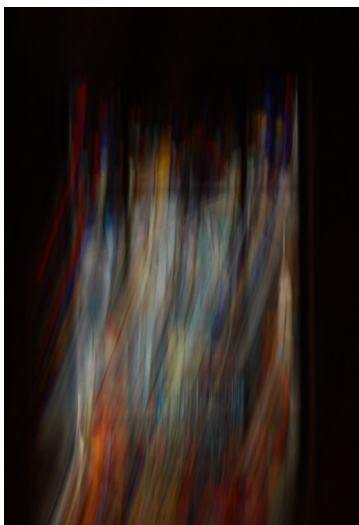
Kiedy się modlicie

*Cieszyn 2007
Jaworzynka-Śliwkula 2012*

Sobie Pisanie

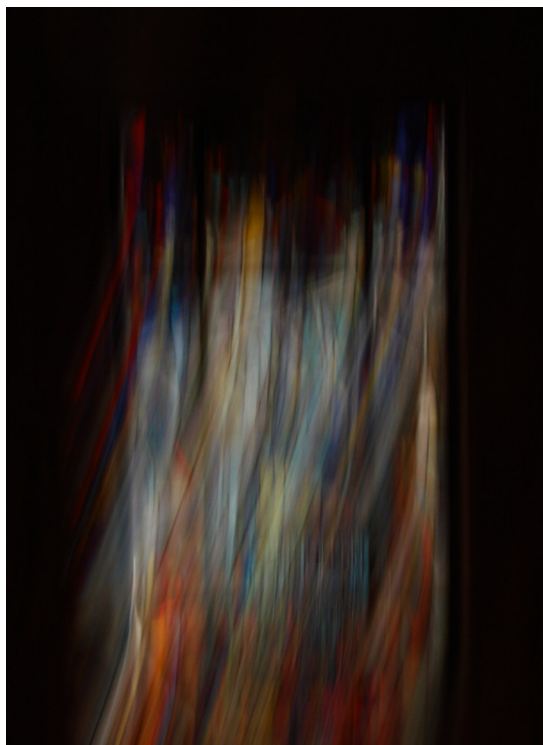
T. IV²

Kiedy się modlicie

Copyright © Adam Kielbasiewicz

*Cieszyn 2007
Jaworzynka-Śliwkula 2012*

Kiedy się modlicie

Pnie się liściem zielonym
Wzwyż po bambusa patyku
I choć nazwy nie znam
To podziwiam
Ile w niej zapału
I determinacji
By sięgnąć sufitu
I za słońcem gonić
Gdybyż mnie się tak chciało
Sięgać Pana Boga
To byłbym szczęśliwy

Przeczytałem ostatnio
Że modlić się mogę
Z gazetą codzienną
Aż we mnie zawrzało
Że jak to
Że wstyd to
Że to i że tamto
A Bóg przecież wielki
Co sam literki stworzył
Sam je też poustawia
To może w modlitwy
Lub tylko westchnienia

Nie potrzeba klęknąć
Ani bić się w piersi
Ni żegnać
W górę w dół
W lewo prawo
By się modlić dobrze
Że wystarczy usiąść
Lub stanąć
Jak i gdzie wygodnie
Choćby i w tramwaju
Albo na tapczanie
I trochę pomyśleć
Serce swe otworzyć
I się zdumieć
Że wszędzie Bóg obecny
I Jego Tajemnica

Prosta rzecz modlitwa
I zaraz od razu
Jakie poruszenie
Że co ja gadam
Że nie wiem
Nie rozumiem
A to przecież tylko
Prosta rzecz modlitwa
Zwykłe poruszenie
Woli aby chciała
Serca by kochało
A myśl rozważała

Bóg jest transcendentny...

Matko jakie słowo
Brzmi jak definicja
Z fizyki kwantowej

I cóż chcesz mi powiedzieć

Łamiąc język słowem
Co ani powtórzyć
Ani zapamiętać

Bóg jest transcen...

I niech tam
Taki sobie będzie
Dla mnie On jest nad wszystko
Każdą myśl i słowo
I ponad granice
Co zobaczyć mogę
Pomyśleć lub napisać

A więc kończę

I klękam
Z pokorą przed Bogiem

Misterium Miłości
Prostą Tajemnicą

Przez nogi mi się Pan Bóg
W żaden sposób nie potknie
Kiedy tak siedzę przed Nim
Wpatrzony w ten biały
Okruch Tajemnicy
Chleba najświętszego
Nie klęczę a siedzę
Lecz przynajmniej z Nim jestem
A nie tylko ze sobą
Przywiązany do myśli
O kolanach co bolą

Jest ujadanie psa
Za oknem
W czas adoracji
Mojej o świtaniu

Bóg zszedł na obrus biały
I ukrył się w chlebie
Słucha modlitwy
Co z ziemi do Niego
Płynie wczesnym ranem
Ma niema i cicha
I ta druga
Szczekanie

Stoję niepewny przed drzwiami
Zamkniętymi na głucho
I nie wiem co po drugiej stronie
Stoję jak przed pytaniem
Lecz nigdy się nie dowiem
Odpowiedź nie będzie mi dana
Jeśli za klamkę nie chwycę
I drzwi nie otworzę
I progu nie przekroczę
Wchodząc w tajemnicę

Milczenie Boga
Zawsze
Błogosławieństwa
Słowem
Człowiekowi
Choć trudnym zda się
Zrozumienia
Niecierpliwym
Człowieka zaś
Odpowiedź
Nadmiar lub brak słów
Gadulstwo i milczenie
Przy Bogu
Lub na przekór Jemu
Nierzadko
Śmierć niesie
Aż poza grób
Człowiekowi

Trzeba być
Bez słów
I na przekór słowom
Trwać trzeba
Z humorem
I humorom wbrew
Trzeba towarzyszyć
Słuchać
Akceptować
Niekoniecznie
Mówić
Czy tłumaczyć
Wystarczy często
Tak po prostu
Być
Lecz koniecznie
Zawsze
Długo
I cierpliwie
Z miłością

Słowo
Słowa
Słowem
Potok słów
Jak krok za krokiem
Mnogość nóg
Na drodze życia
Trudny szlak
Tak trudno pisać
Oddać sens
Serce otworzyć
Postawić znak
I znaki
Znakiem
Znaków szyk
Wyrazy
Myśli
I uczuć ślad
Zostawić
Złożyć
Zatrzymać czas

Przede mną On
A za mną
Świat cały
Rozbiegany
Rozdygotany
Życiem tętniący
I umierający
Ten zatrzymywany
W pół kroku
I ten w pokłonie
I na kolanach
I w cichym geście
I w słowie
Modlitwy
I w milczeniu
W adorowaniu
Świata Pana

Pomiędzy
Hoc est enim
Corpus meum...
A dzwonkiem
W ciszy głębokiej
Za oknem
Ptak
Zebrawszy w sobie
Całą swą małą odwagę
Zaświergotał
Tak po prostu zaśpiewał
Króciutkie wezwanie
W uwielbieniu
Panu Zastępów

I gdy ja
Chwilę potem
Siedząc
Na krześle
Zbyt dla mnie wysokim
Swobodnie machałem
Nad ziemią nogami
Czułem
Że też mi wolno
Być takim zwyczajnym
I tak po prostu
Jak dziecko
Pokołysać nimi
Też na chwałę Pana
I Jemu
W dziękczynieniu

Słuchałem dzisiaj muchy
Godzinę może z okładem
Pomyślałem najpierw
Wściekła się oszalała
Pod koniec zaś rozmyślania
Wpadłem na to że przecież
Ona już jest taka
I że to jest jej życie
To jest jej powołanie
Buczeć jak zwariowana
I miotać się po izbie
Tak właśnie chwaląc Pana

Brakuje mi słów
Zdań nie umiem kłaść
I choć kroków zda się wciąż mniej
Do Ciebie mi zostało
To z dnia na dzień
Jest coraz dalej
I choć dzień w pełni
Jest coraz to ciemniej

W opłatku białym
W kruchym chlebie
On
Pokorny
Cichy Pan

Tu tylko
Pokłon
Za akt wiary
I słów brak
Lub
Jedno tylko
Starczy
Amen

W modlitwie
Dwaj istnieją
To właśnie my
Wszechmocny On
I słaby ja
Gdziekolwiek On
Tam chcę być ja

Krzyż czyniąc mój poranny
Rozum ofiaruję
Panu myśli wszelakiej
I serce
A kreśląc ramiona
Całego siebie daję
I mój światek mały
Stwórcy
Bogu mojemu
Ukrzyżowanemu

In nomine Patris...
Tak dzień rozpoczynam
Codzienne zmaganie
Wzrastanie
Pod opieką Ojca
I Syna
I Świętego Ducha
Mozolne budowanie
I w jego Imieniu
Ofiarowywanie
Stworzenia
Całego

Niech
Ojciec
Mnie wybierze

Syn
Niech mnie powoła

A Duch
Niechaj mnie strzeże
Niech mnie inspiruje
I szeroko otwiera

Niech mnie
Bóg
Prowadzi

Każdego dnia
Odczytujemy pieczętowane karty
Apokalipsy małej
Sprywatyzowanej
Wieczornym rachowaniem się z czasem
Co ze szpuli życia
Odwinął swych następnych kilka łokci

Krzyżem podzielona
Hostia biała
Na cztery
Jak cztery strony świata
Jak pory roku cztery
Jak wymiary życia
Człowieka zwykłego
Jak długość szerokość
Jak wysokość i czas

Prosty kuchenny stół
To ołtarz
Co dnia Twego umierania

I chleb
Kromkami skąpo dzielony
Słów złych i cierpkich uwag garścią okraszony
I kielich goryczy
Łez smutnych ukrytych
Jest Twoją codzienną
Hostią białą nieskalaną
I Krwawą ofiarą
Twojego cierpienia

Wina gron
Kiść dojrzała
W słońcu

I kropel krwi
Zaledwie parę
Dojrzałego życia

Przez krzyż
Wolności
Ceną się stało

Gdy mnie sen ogarnia
I walczę z powiekami
I pytam sam siebie
Czemu ma to służyć
Ten kolan ból
I niedospanie
I strata czasu
To tu i teraz
W miejscu tym
Przed tym kawałkiem chleba

I gdy bliska odpowiedź
Że choć chcę to nie wiem
I czemu to ma służyć
I po co
I komu
Wiem jedno bardzo dobrze
Wiem dlaczego tak czynię
Bo dziękować inaczej
Chociaż chcę nie potrafię
Za to kim dziś jestem
I komu dzisiaj służę

Ty zaś, gdy chcesz się modlić...

Mt 6, 6

Ten pan
W czerwonej koszuli
I obok ta pani
W niemodnym czarnym sweterku
Nieznajomi
Oboje na kolanach
O co proszą i dla kogo
Przez turystów zdybani
W małym starym kościele

Zda się że nieobecni
Rozmodleni
Milczący
Zasłuchani

Ty zaś, gdy chcesz się modlić...

Mt 6, 6

Paluszkciem swoim trzyletnim

Wodzi po chrzcielnicy

Po nosie świętego Michała

I zda się próbuje

Czy włócznia nie stępiona

Odległością wieków

Ciężkością małej wiary

I z głośnym krzykiem

Wali w zad pegaza

By go zachęcić do walki

Ze starodawnym smokiem

Z krzykiem tym

I z gestem

Do nieba wzleciała

Modlitwa trzylatka

Ty zaś, gdy chcesz się modlić...

Mt 6, 6

Kapłani dwaj
Prezbiter młody
I ten zgarbiony wiekiem
Przy bocznym ołtarzu
Pod Madonny obrazem
Nad Chlebem pochyleni
Co Ciałem się stają
Cichutko szeptają
Między sobą
I Bogu

Świątynia tylko
W zachwycie
Co raz powtarza
Amen

Ty zaś, gdy chcesz się modlić...

Mt 6, 6

Sypią się spod palców paciorki
Jak łzy na pogrzebie
Oczy już nie widzą
I uszy już dźwięków
Żadnych nie podają
Przykuty do łóżka
Jak dąb zwalony
Wichrami historii
Zdał się bezużyteczny
Młodym stary człowiek

Lecz choć ciemność i cisza wkoło
To drewniany różaniec
Zatrzymał go w szeregu
Bojowników o niebo

Powoli wracam
Do Ciebie mój Boże
Powoli stawiam
Kroki w pokorze
Powoli odwracam
Swą twarz ku Tobie
Powoli przestając
Kłaniać się sobie

Medytacji chwila
O wczesnym poranku
I adoracji Ciebie
W okruchu małym
Najświętszego Chleba
Chociaż niektórym
Marnotrawstwem zda się
Inwestycją jest
W pokój
Serca i sumienia
I w radość
Współ z Tobą
Przebywania

Zachwył
I zaduma
Bez słów
Zapatrzenie
W biały
Okruch Chleba
Z Bogiem mym
Przebywanie

Ta Hostia biała
I ptaków śpiew wieczorny
Na dobranoc
Darem
Człowiekowi
Wiary

Słów kilka
Nieocenzurowanych
Prostych
I takich moich własnych
Potajemnie i skrycie
Jak grypsem przez kratę
Bogu przemycam
W wieczornej modlitwie
Z milczeniem

Ukradkiem i wstydliwie
Sobie tylko znanym szyfrem
I tylko sobie znanym sposobem

I chociaż wiem że jest to zbyt mało
I choć więcej pragnąłbym
To dzisiaj
Niestety
Stać mnie tylko na tyle
I dzisiaj
Przepraszam
Dać więcej nie umiem

Rozsypały się dziś me modlitwy
Na cztery świata strony

Potoczyła się jedna pod szafę
Paciorek to mały i szary
Podszyty strachem
Nieśmiały
Z dała tylko podglądał
Otwarcie niebiańskiej bramy

Inny
Radosny i kolorowy
Żarliwy jak tylko można
Do nieba biegł uśmiechnięty
Biorąc na raz po dwa schody

I trzeci
Od braci odmienny
Na okno się wygramolił
I o parapet oparty
Świat obejmuje cały

Był też i czwarty i piąty
I innych spora gromadka
Paciorków na cały różaniec
Tych modlitw zwyczajnych i prostych
Dziecięcych i tych dorosłych

Jak dym kadzideł...

Gdy Panie
Modlitwa moja
Jak kainowy tuman
A jednak

*Jak kadzideł dym
Jak dym kadzideł...*

Gdy Panie
Wiara tak słaba
Jak kpiący uśmiech Sary
I słowa Zachariasza
Lecz jednakowoż

*Jak kadzideł dym
Jak dym kadzideł...*

Gdy Panie
Droga ma codzienna
Jak piach tułaczki w oczy
Ojca naszego Abrahama

*Jak kadzideł dym
Jak dym kadzideł...*

Ja mimo wszystko
Modlitwę swą
Na Twych ołtarzach składać chcę

Jak dym kadzideł...

Daj zebrać
Z okruchów kromki chleba
Bochen nowy

Ryby ułamkiem ubogim
Rwij sieci
Sytości tajemnicą

Pić daj spragnionym
Aż do nasycenia
Do zakwitnienia

Wśród gór
I wśród dolin

U Źródła
I u Stołu

Zawieszony swobodnie
Między wiem i nie wiem
    Między znam
I nie znam Ciebie wcale

I gdyby znak tylko jeden
    Wskazówka mała
    Chociaż objawienie
Z tych najbardziej prywatnych
    Jednak pewne

Przestać być wahadłem
Tęsknym szamotaniem

Kimś więcej być
    I bardziej

Nie pragnieniem
    A spełnieniem

Krzyczeć Bogu
Na Boga
Tak bardzo by się chciało

Że dozwolił
Dopuścił
Że dotknął tak srogo

Tak po ludzku
I w pierwszym
Serca gwałtownym porywie
Kamieniem słów ciężkich
Rzucić by się chciało
A tu stanąć trzeba
W Nadziei
Wobec Tajemnicy
Zadając bezustannie pytanie

Boże
Boże dlaczego?

Teraz
Już możesz
Powiedzieć
Oto i koniec
I weź
Dobry Panie
Co się dokonało

Ty dałeś młodość
Wiek dojrzały
I starość

Z Twojej łaski dzisiaj
Krok ostatni
Z tej strony
I pierwszy z nieskończonych
Po Twojej stronie
Zrobię

SPIS TREŚCI

Pnie się liściem zielonym

Przeczytałem ostatnio

Nie potrzeba klęknąć

Prosta rzecz modlitwa

Bóg jest transcendentny

Przez nogi mi się Pan Bóg

Jest ujadanie psa

Stoję niepewny przed drzwiami

Milczenie Boga

Trzeba być

Słowo

Przede mną On

Pomiędzy

Słuchałem dzisiaj muchy

Brakuje mi słów
W opłatku białym
W modlitwie
Krzyż czyniąc mój poranny
In nomine Patris
Niech
Każdego dnia
Krzyżem podzielona
Prosty kuchenny stół
Wina gron
Gdy mnie sen ogarnia
Ten pan
Paluszką swoim trzyletnim
Kapłani dwaj
Sypią się spod palców paciorki
Powoli wracam

Medytacji chwila

Zachwył

Ta Hostia biała

Słów kilka

Rozsypały się dziś me modlitwy

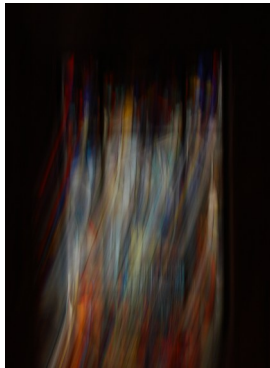
Jak dym kadzideł

Daj zebrać

Zawieszony swobodnie

Krzyczeć Bogu

Teraz

Kiedy się modlicie